

Brief van Melinda Ströder aan Patrick

Je zult je afvragen waarom ik deze brief schrijf. Het is niet echt een brief. Het zijn gewoon wat woorden. Ik moet naar iemand schrijven. Ik kan niet naar mijzelf schrijven. Al die mensen die een dagboek bijhouden of de godganse dag over zichzelf praten – dat kan ik niet. Maar ik kan ook niet stilzitten en daarom schrijf ik je.

Soms zou ik willen dat ik terug kon. Terug naar dat ene moment toen ik dacht alles te hebben. Ik had jou, ik had Triny, ik had het baantje bij de wasserette dat ik stiekem heel fijn vond. Ik zei dat niet, ik zei dat het kut was. Alles was kut in Schagen. Tijdens luilak knepen we tubes mayonaise uit in alle brievenbussen van de flat waar de oudjes zaten die zeikten dat het zo'n troep was op het plein. We hadden een fles appeljenever van je moeder opgedronken. Daarna zijn we naar je zolder gegaan. Die nacht, herinner je je die? Je zei dat je nog nooit zoiets had gevoeld. Als ik nu met een jongen in bed lig, betrap ik mij erop jouw gezicht voor de geest te halen. Dat zou ik niet moeten doen, maar het gebeurt. Het gaat vanzelf. Het is eng.

Bij therapie vroegen ze of ik veel droom. Ik moest zo hard lachen dat ik bijna stikte. Hoe moet ik het ze uitleggen? Dat ik altijd een zakmes bij mij heb, dat ik als kind spijkers in mijn zakken bewaarde, dat ik een keer een bejaarde ben aangevlogen omdat hij te lang naar mij keek. Weet je nog dat we bij jou aan het gamen waren en dat ik op alle knoppen tegelijk drukte omdat ik het niet begreep? Dat ik daarna riep dat ik alsmat het gevoel heb dat iemand een kussen tegen mijn gezicht drukt, de hele dag lang? Ik kan net nog ademen, er is nog ruimte voor een heel klein beetje lucht, maar de lucht is bijna op. Dat gevoel.

Jij was zo simpel dat je nergens een punt van maakte. Misschien had je het niets eens door. Misschien was ik daarom graag met je.

De therapeut vroeg mij om jou te omschrijven. Ik zei dat ik niet meer weet hoe je eruitziet, dat ik er niet over wil praten.

‘Leek hij op je vader?’ vroeg ze.

Ik barstte in huilen uit. Ik wilde het bureau waarachter ze zat omver gooien en die computer waar ze zich altijd maar achter verschuilt het raam uitgooien. Wat een kutvraag. Nee, je leek niet op mijn vader en dat lijkt je nu ook niet. Dat durf ik wel te zeggen. Je verschilde niet veel van al die snackbar knuppels die op het plein hingen na schooltijd. Het enige verschil was dat jij mij kwam halen als ik belde. Het enige verschil was dat jij altijd nadat we geneukt hadden vroeg of ik was klaargekomen, of ik ook ‘chill’ was. Zo zei je dat. Geen enkele jongen na jou heeft mij dat ooit nog gevraagd. Of ik ‘chill’ was.

Ik zei: ‘Laat jouw man je klaarkomen of ramt hij alleen maar en valt daarna in slaap?’

De therapeut zei dat ze dacht dat de sessie nu voorbij was en dat ze zou bellen voor de volgende afspraak. Natuurlijk heeft ze niet gebeld. Ik weet zeker dat ze de volgende keer met zijn tweeën zijn. Twee van die troela's. Om te intimideren. Om mij koest te houden. Maar ik ben koest, dat is het probleem niet.

Mijn ouders vonden jou niet ok. Als ik eraan terugdenk dat je mijn moeder een ‘lekker wijf’ noemde op mijn achttiende verjaardag en dat je mij van Den Helder naar Schagen liet lopen omdat je scooter stuk was en je te beroerd was een buskaartje voor ons te kopen, dan denk ik dat ze nog gelijk hadden ook. Maar ik heb geen spijt dat ik met jou ben geweest. Weet je waarom niet? Je hebt nooit tegen mij gelogen, je hebt je nooit beter voorgedaan dan je was. Het liefste wat je ooit voor mij hebt gedaan is de slaaptabletten van je oma stelen. Serieus. Dat was lief.

De eerste keer op jouw zolder was ook mijn eerste keer. Al zei ik het niet, want mijn maagdelijkheid of hoe je het ook wil noemen, gunde ik je niet, die is voor niemand. Het was de eerste keer dat de wereld even stilviel, het geschreeuw, het getier, het gevloek van iedereen omdat niemand er iets van weet te maken. Dat is wat ik mis. Dat de wereld af en toe stilvalt. Misschien is dat waarom ik je schrijf. Er mist iets in mijn leven en soms denk ik dat het bij jou ligt, dat ene. Je zult het belachelijk vinden, ik ben immers weggegaan. Ik ben gaan studeren, ik ben uit Schagen vertrokken en ik heb zelfs in het buitenland gewoond. Maar ik meen het. Waarom alles achterlaten en opnieuw beginnen? Mensen zijn daar niet voor gemaakt. Mensen moet je op één plek neerzetten en ze daar steeds hetzelfde rondje laten maken. Dat geloof ik nu. Al heeft het geen zin om je dat te bedenken. Ik zal nooit meer op één plek kunnen blijven.

Triny zit in Engeland. Ze werkt op een boerderij heb ik gehoord. Op zo'n dit-gaat-je-leven-beter-maken-toko in Wales. Misschien staat ze er wel stront te scheppen, geen idee. Ik kan net zo goed daarnaartoe, dacht ik bij mijzelf. Als het er goed is voor Triny, zal het ook goed zijn voor mij. Wat denk jij? Er schijnt een balie te zijn op Schiphol waar je last-minute tickets kunt kopen voor de prijs van een magnetronmaaltijd. Ik zal niet vragen of je met mij mee wilt. Ik zal je niet vragen om je leven voor mij te veranderen. Als je op dit moment een meisje hebt Patrick, wees lief voor haar, want wij zijn allemaal wormen, jij en ik en iedereen uit Schagen. Wees lief voor haar en blijf op die ene plek.

Melinda

